

взводъ отъ казашката конна батарея, който се постави на Кржлата батарея.

Разнесе се слухъ, че турцитѣ се появили на нашето дѣсно крило — на Лисата гора, което се и потвърди.

Ето причината по която днесъ турцитѣ не ни атакуватъ! си мисляхъ азъ. А за туй сутрѣ какво ли ще бжде? Сутрѣ куршумитѣ и гранатитѣ ще ни биятъ отъ къмъ Лисата гора — въ тилътъ ни.

Но затова не само азъ мисляхъ, мислило е и началството, което и рѣшило, щомъ се мръкне да се започнатъ нови работи по укрѣпването на позицията.

— Брее, че голѣмъ день, брее. Мъркване нѣма, се чуваха въсклицания между опълченцитѣ.

Наистина денътъ се показва твърдѣ дълъгъ — безкрайно дълъгъ. Като че ли Мохамедъ, както едно врѣме Исусъ Навинъ бѣ извикалъ: „Стои слънце!“ и то се бѣ спрѣло. Денътъ ни се показва още по-дълъгъ, защото, отъ една страна, слънчевитѣ лъчи ни грѣяха и горяха, а отъ друга — жаждата за вода силно ни мъчеше.

Ако ходението вчера на извора за вода бѣше опасното, днесъ бѣ почти невъзможно. Турскитѣ стрѣлци, отъ своята засада, до такава стѣпенъ се бѣха пристрѣляли, щото положително безпогрѣшно удряха ония опълченци, които се осмѣляваха да идатъ за вода. При всячко това, намираха се неустрашими юнаци, които, съ рискъ на живота си, натоварени съ по нѣколко маперки, отиваха за вода, като прѣскачаха прѣзъ труповѣтъ на убититѣ си другари, които се търкаляха около извора. Отиваха, разбира се, и мнозина отъ тѣхъ не се връщаха.

Най-насетнѣ настана вечеръ. Опълченцитѣ се распадаха.

— Уфъ, кокалитѣ ми се сдървиха! се обаждатъ едни отъ тѣхъ.

— Ще се сдървятъ зеръ, като сѣдишъ, или лежишъ цѣлъ день на едно мѣсто, безъ да се помръднешъ, се обаждатъ други.

— Проклѣти турци! Баремъ да направятъ една двѣ атаки, а то се пукъ, пукъ, безъ край пукъ, пукъ! Да имъ се пукнатъ главитѣ.

Когато мръкваше привтаса и моя Трайко и не съ праздни ржцѣ. Чайника пакъ бѣше пѣленъ, и ний побързахме да утолимъ жаждата си съ чай. Ама какъвъ чай? Като че ли прѣзъ цѣлия си животъ такъвъ вкусенъ чай не бѣхъ пилъ.